

של עדנה פיינרו עם דניס הופר

הסרט נפל לי ישר משמיים!

במאי דניס הופר

בן 44 — ונשארתי בחיים!

מה היתה הרגשתך בפיליפינים, כשר עבדת עם קופולה על אפוקליפסה עכשווית. האם גם אתה הרגשת כי דעתך נטרפת עליך לאיטה?

אני חייב להגיד שאינני אוהב ג'וגליפים, ושחקנים וייתושים מעצבנים אותי. אני אוהב הרים, כמו ההרים שמסביב לביתי בניו-מקסיקו. אבל אפוקליפסה עכשווית היתה ניסיון עצום, ונדמה לי שישחקת תפקיד מכריע בשווי להוליווד. הגעתני לשם כדי לומר עשר שורות של מלל, בהבטחה שתהיה לי שורה אחת עם מארלון ברנדו. (צחק) לבסוף כתבנו את התפקיד כולו מחדש מדי יום ביומו.

ובסופו של דבר נשאר ממארלון ברנדו מעט מאד ואתה גרפת את המחמאות. ובכל זאת אומרים שאתה ופרנסיס פורד קופולה לא יכולים לשהות יותר מדי ביחד. לא היית רוצה, למשל, שיפיק את הסרטים שלך היום, כשיש לו חברת הפקה משלו? האמת היא שפרנסיס מעולם לא ביקש אותי שאביים בשבילו. מערכת היחסים שלנו משונה מאד. כשאני עשיתי את אדם בעיקבות גורלו, הוא עשה את אנשי הגשם. היינו מטלפנים האחד לשני מקצה ארץ אחד לקצה-ארץ אחר ושואלים, נו, איפה אתה עכשיו? הסרט שלי היה הצלחה קופתית מוחצת, והסרט של קופולה נכשל לגמרי. אחר-כך הוא עשה את קשתו של פיניאן שחיה הצלחה גדולה, ואני עשיתי את הסרט האחרון שהיה כשלוש גדול. אבל היתה בינינו שפה משותפת. היו לנו רגעים של הודעות אמיתיות. היום נדמה לי שהוא מסוייג. הרעיון להפיק סרטים שאותם אני אביים, כלל לא עולה במוחי. האמת היא שהרבה אנשים לא מאמינים ביכולתי כבמאי, ואינם מאמינים שאני סיכון כדאי.

הנס

הכלכלי

אף פעם לא עלה בדעתך שאולי אתה יותר טוב כשחקן מאשר כי במאי?

למעשה התחלתי כשחקן בגיל 18. אבל מן הפעם הראשונה שעמדתי מול המצלמה, ידעתי שאני רוצה לביים.

ואתה חושב שהיית מסוגל לחזור על-כך גם היום?

אם לוקחים בחשבון את האינפלציה, עשיתי זאת בסרט הזה. בשעתו, כשעשיתי את אדם בעיקבות גורלו, הייתי נס כלכלי, כי התקציב הנמוך ביותר של אולפן גדול היה כמיליון ומאתיים אלף דולר. ואני עשיתי את הסרט בתקציב של שלוש מאות וארבעים אלף דולר. היום התקציב הנמוך ביותר של אולפן הוא חמישה מיליון דולר, ואני עשיתי את הסרט שלי במיליון ומאתיים אלף דולר.

דמותו, ובה בשעה היא רוצה להיות גברת יפה, מנהיגת-כנופיה, בלרינה קטנה ומרדדת בבית-ספר, הכלל גם יחד. אמנם אני מודה עם כל זה, אבל שמעתי שאכן קיימים דברים כאלו. הסרט מבוסס על מעשה שקרה במציאות. המדובר בנערה שהרגה את אביה, השתחררה מהכלא והתאהבה בנערה בת 13 שהפכה לזונה. כדי לנקום באהובתה רצחה הנערה נהג-מונית, סירסה אותו, ובאה לאהובתה כשר היא נושאת את אברייה-המין של הנרצח, כדי להראות לאהובתה: הנה, גם אני גבר. אז כיצד אפשר לומר שהסרט שלי בלתי אפשרי?

ובכל זאת, עד כמה שידוע לי, לא אתה בחרת להסריט את הסיפור. הסרט הגיע אליך במיקרה, לא כן? לגמרי במיקרה. ירשתי אותו, יחד עם השחקנים לינדה מאנץ וריימונד בר, ללא שמץ מידע על מה שאירע קודם לכן עם הבמאי שצריך היה להסריט את הסרט.

במשך יום ראשון הייתי צריך ללחק את כל האחרים, ולחקן את הסרטי, שנכתב במקור מנקודת-ראותו של הפסיכיאטר, וביום שני בבוקר היה עלי להתייצב

העיתונאים, שהחמיא לך באומרו כי סירטך הוא הסרט הראשון בפסטיבל המשקף את רוח שנות השמונים.

אינני יודע, אומר הופר. הייתי רוצה, אולי הייתי אומר שזהו סרט שבא מאה שנה אחרי ננה של אמיל זולא, ואיני אומר זאת רק משום שנה נכתבה ב-1980 ואנחנו נמצאים בדרום-צפון. זה התבהר לי פתאום אחרי שכמה אנשים הסתייגו מן הסרט ואמרו לי: הרי זהו סרט אליים בצורה איומה ונוראה! גם ננה הייתה סיפור אליים, ואולי יותר נכון לומר סיפור טראגי. גם הסרט שלי הוא סיפור טראגי. טראגי מאד. טראגדיה בסיגנון התקופה, כמותה אתה מוצא היום בעמוד השלישי של העיתון היומי. לא רק העובדה שהגיבורה הרגה את אביה ואימה, גם הפאנק, או הסגיידה לאלביס פרסלי, הם חלק מן הסיגנון של זמננו, כמו שהתפוררות התא-המישפחתי הוא עניין שכל אמריקה הצפורה נית מלכת ב.

לא כל גיבורה זוכה לאם מכורה להי-ראין ולאב היושב בכלא, ולא כל נערה רוצה להיות פאנק-רוקר, כמו הגיבורה שלי. היא לובשת את בגדיה-האב ומודה עם

עם כוס בירה ביד אחת וכוס ג'ין ביד השנייה, כובע בוקרים על הראש — דניס הופר על המירפסת.

קאן היא מלכות לשתיינים. אם איש לא שם לבו אליך, ואתה עוזב לנפשך ולסרטיך, קשה לך לעבור את הטיילת בלי לגימה מעודדת להפגת הבדידות. אם הפכת לתגלית תורנית, וסוללה של עיתונאים נקשרת לזנבך, תזדקק לטיפה המרה כדי לייצב את החיוך העייף שלך.

דניס הופר נכנס השנה לקטגוריה הר שנייה: סירטו החדש ישר משמיים עורר תגובות חריפות דיין בכדי שיהיה אחד האנשים המבוקשים ביותר לראיונות. כותרת שהופיעה למחרת הבכורה: "תשואות להופר — בוז לגודאר" מאפינת את מה שהתרחש בקאן.

הופר, שעשה בשנת 1969, עם פיטר פונדה, את אדם בעיקבות גורלו עטור הפרסים, נעלם מן האופק התוליוודי למשך שנים עשרה שנים, אחרי שעשה סרט בפרה, שנוקא למרבה האירוניה הסרט האחרון. אם כי שיחק מדי פעם לפרנסתו, לא ביים מאז. לפני כשנה גנב את ההצגה ממארלון ברנדו באפוקליפסה עכשווית כשהגילם את דמות צלם-העיתונות, ומיד אחר כך הפקיד בידיו וויס וונדרס, את הייד האמריקאי (בישראל אפשר לראות את דניס הופר, באפוקליפסה בבידיו).

בלרינה ומנהיגת

כנופיה

ה סרט שייצג את ארצות-הברית בי תחרות בפסטיבל קאן, ישר משמיים, הוא ביים וגם משחק את התפקיד הראשי מול השחקנית הצעירה לינדה מאנץ, בי סיפור טראגי על נערה החולמת להיות אליל פאנק, וללכת בעיקבות המיתוס של אלביס פרסלי, כשהמוות מקנן בה כאדיאלוגיה. לינדה מאנץ, עם סיכת-ביטחון מושהלת דרך לסתה העליונה, רוצחה את אביה אחרי שמסתבר לה כי דמות-האב הנערצה עליה, היא למעשה מקוריה-ההרס של ביתה והגורם לאימה להיות מכורה להירואין, ומסיימת בהתאבדות מזויעה ואלימה יחד עם האם.

מה אפשר לשאול אותך שאיש לא שאל עדיין? שאלתי. ראיתי כיצד מערביל הופר בתוך פיו את המשקה שלגם לסירוגין משתי כוסות נפרדות, ומסית את המשקה ממנו והלאה. עובדה שעודדה אותי להמר שיש: "אולי אתחיל בציטוט מישהו מהברי

שחקן הופר בתפקיד צלם העיתונות ב"אפוקליפסה עכשווית" — למען שורה אחת עם ברנדו

לעבודה ולהתחיל לצלם. צילמתי במשך ארבעה שבועות יומיים, ערכתי במשך ששה שבועות, וראיתי את הסרט בפעם הראשונה כאן. למעשה את ראית אותו לפני, כי ההקרנה לעיתונאים נערכה לפני הצגת-הבכורה...

הסרט

האחרון

ה סרט מוצא חן בעיניך? אינו הרגשה היתה לך לראותו, לראשרינה, כאן?

אני חושב שזה פשוט נפלא לחזור לקאן אחרי שתיים-עשרה שנה. אמרתי ללינדה ביום ההסרטה הראשון שלנו: אם נעבוד יחד כמו שצריך — נגיע לקאן. והנה אתמול, בהצגת הבכורה, היא עמדה לידי ומחאו לה כפיים. היא רק בת 18, זה הגיל שבו נכנסתי לראשונה לאולפני וורנר. אני בן 44, ומי יודע, אולי היה לי מול ששנאיתי רחוק מהוליווד 12 שנים.

האם ההחלטה להישאר רחוק מהוליווד היתה שלך? כן. כשראיתי שאיש לא יתן לי לביים אחרי הסרט השני שלי, שאמנם נקרא הסרט האחרון.

שחקן-במאי הופר עם לינדה מאנץ ב"ישר משמיים" — תשואות להופר — בוז לגודאר

שני שחקנים מכריקים, דניס הופר וברנדו גאנץ ושורה של במאים שלהם מציע ונדרס: ניקולס ריי (שנפטר לפני כמה חודשים מסרטו והיה ידידו של ונדרס), סמואל פולר, פיטר ליליינטאל ואחרים.

גרמניה) — סירטו של וויס וונדרס על מיפגש מרתק בין שני אנשים ושתי תרבויות. הראשון — טיפוס של אמר, אינטלקטואל ואילוסי, השני — גאננסטר מיקצועי ואמריקאי. בתפקידים הראשיים

איכות-החיים ושמירה על הטבע, על מרחבים, חיות ובני-אדם גם יחד. בימיו מיקצועי של סידי פולאק, שעשה את הס יוריס גם בסוסים ושלושתי ימי הקונדור. יריד אמריקאי (פריז)

תל-אביב *** הפרש החשמלי (אלבני, ארצות-הברית) — ג'ין פונדה ורוברט רדפורד בסיפור רומנטי בעל לקחים לגבי